

[Undervisningsministeren.]

sidste Aars Tid, er det neppe særdeles nyttigt at tale ret meget mere. Jeg kan ganske vist godt nok lide Tale, baade at holde Tale og ogsaa at høre Taler, selvfølgelig særlig mine egne; men Nydelsen ved at høre mine egne Taler er dog ikke for mig saa stor, at den kunde være tilstrækkelig Begrundelse for mig til i Timevis at staa og frembringe ejendommelige Ord og kunstfærdigt formede Sætninger, naar det maa forudsættes, at disse Ord og Sætninger ikke vilde faa videre Betydning.

Her synes jeg, Sagen er det vigtigste, nemlig, at vi kan komme til en Løsning. Vi maa have en Løsning nu, og der synes jo at være Mulighed for at komme saa vidt nu efter de mange Aars resultatløse Drøftelser. Det er for mig det væsentlige, og jeg takker Udvalgets Flertal, der har kunnet samle sig om denne Løsning; jeg beklager, at der ikke har kunnet blive et større Flertal, men det har der jo ikke været noget at gøre ved.

Der er nogle enkelte Ting, jeg lige maa sige et Par Ord om. Det er blevet fremhævet af flere af de ærede Talere, at den Indsamling, der er foretaget, forpligtede os. Det mener jeg ogsaa. Det, at der er vist en saadan Offervillighed, gør, at vi ikke kan være bekendt at lade denne Sag blive skudt til Side igen.

Saa er det blevet gjort gældende, at en Løsning som den, her er foreslaaet, vilde være en Fornærmelse mod Indsamlingen og navnlig mod de fire store, der har forestaaet den, og ogsaa særlig mod en enkelt af Bidragyderne, der har udtalt, at han vilde forlange sine Penge tilbage, og der kunde maaske blive et Sagsanlæg i den Henseende.

Man maa næsten faa det Indtryk, at det ikke er almindelig bekendt, at der ikke i det Opraab, som blev sendt ud af de fire store ved Indsamlingen, er sagt det mindste om, hvilken Løsning man ønskede, hvor man mente, Museet skulde ligge, eller hvordan det skulde indrettes. Og da Komiteen afleverede Resultatet af Indsamlingen til Regeringen med en Skrivelse, var der heller ikke i den med et Ord Tale om, hvilken Løsning det skulde være.

Da jeg arbejdede med Planerne og havde faaet den første Plan færdig, som jeg forelagde i Foraaret, kaldte jeg yderligere disse Indsamlere op for at forelægge dem Planen, og jeg spurgte, om man vilde udtale sig om den. Der blev svaret, og det er blevet offentlig bekræftet siden af en af Indsamlerne, at man absolut ikke ønskede at blande

sig i den Side af Sagen; hvor Museet skulde ligge, hvordan Løsningen i det hele taget skulde være, var disse Indsamlere, altsaa særlig de fire store, ganske uvedkommende.

Saa kan man sige: Det kan maaske være rimeligt nok, at de ikke vil gaa ind for nogen bestemt Plan, men man kan ikke byde dem en Plan, der er saa elendig og umulig som den, der her er Tale om.

Det er ikke blide Ord, der er faldet her i Dag om denne Plan, det har været Ord af en saadan Kraft og Vægt, at i alt Fald udenforstaaende maa tro, at det er noget fuldkommen skandaløst, der er ved at foregaa, naar man vil vedtage en saadan Plan, ja, at det har været skandaløst nok alene at fremsætte den. Det ærede Medlem Hr. Wiimblad, tror jeg, det var, udtalte, at denne Plan var den ringeste af alle, der havde foreligget; og det ærede Medlem Hr. Zahle begyndte med at sige, at det var en meget daarlig Løsning, og han føjede til: naar man dømmer mildt. Dommen blev heller ikke ved at være saa mild: Planen er saa umulig, at den sikkert aldrig bliver ført ud i Virkeligheden, der vil blive vedtaget en anden Lov, som kan fjerne den Skamplet, der ellers er ved at blive sat paa Nationen og Rigsdagen og Ministeriet og alle, der har haft med denne Sag at gøre. Det er altsaa ret kraftige Ord, der har været brugt.

Nu har Museumsdirektør Mackeprang sagt om det sidste Forslag, at det betegnede en absolut Forbedring. (Zahle: Fra Deres Forslag, det er skam ingen Ros). Ja vel, ja, og det ærede Medlem gjorde før gældende, at det var en Udtalelse, der var blevet groft misbrugt, idet det, at det er en absolut Forbedring, blot betyder, at det set i Forhold til det andet gruppevækkende Forslag var en Forbedring.

Jeg vil gerne i den Anledning have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at læse nogle faa Linier op af Bilag 4 til det Lovforslag, jeg fremsatte i Foraaret, altsaa det oprindelige Forslag fra min Side; dør udtaler Museumsdirektør Mackeprang sig, og det er bedst, vi har de Ord, han dør fremsætter, for at vi kan have et Grundlag for den nye Erklæring fra ham. Han skriver dør:

„Om dette Forslags ledende Tanke kan siges følgende: Det er af de fremkomne Forslag om Udvidelse paa Stedet eller i Omegnen det, der bedst tilfredsstiller de enkelte Samlingers særlige Krav. Ved at bevare de to Samlinger, der maa siges at være de vigtigste, i det gamle Palæ giver det endvidere disse den monu-